

נפלו, שהרי אין אדם רשאי ליכנס לשם ומעותיו צרורין לו בסדינו.

אמר רבי בא אמר רבי חייה בשם רבי יוחנן: אף מעוֹת שנטל הכהן מן הלשכה אינן קודש אלא חולין.

כי חזקה היא שאין הכהן הגזבר מוציא מן הלשכה מעוֹת עד שהוא מחללן על הבהמה. ונמצא שהמעוֹת חולין הן ולא קודש.

שנינו במשנה: **בשר שנמצא בעזרה** — זה וזה תעובר צורתו, ויצא לבית השריפה:

קדשים שהסיחו דעת מהם הרי הם פסולים.

ואיכא מאן דאמר שהלכה זו היא "מעלה בקדשים", ואפילו יבוא אליהו ויאמר שלא נטמאו הקדשים במשך כל הזמן שהסיחו דעת מהם, אין שומעין לו להכשירם.

ולחך מאן דאמר, כיון שהוא פסול ישרף מיד.

ואיכא מאן דאמר שהוא פסול מספק, שמא נטמא.

ולדידיה אי אפשר לשורפו עד שתעובר צורתו.

וזהו דעת רבי לעזר בשם רבי הושעיא:

אמר רבי לעזר בשם רבי הושעיא: היפח הדעת בקדשים הרי הוא פסול, אך טעון עיבור צורה, שיפסל אחר שיעבור זמן אכילתו ויעשה נותר, ורק אחר כך הוא נשרף.

אמר רבי הושעיא: מתניתין אמרה כן

ולא תקשי לך: הואיל וזה וזה לשריפה אזיל — מה נפקא מינה אי הוי עולה או חטאת?

יש נפקא מינה: כהן האוכל עולה לוקה, הואיל ודינה שתוקרב כליל למזבח. ואילו כהן האוכל חטאת אינו לוקה, שאדרכה, דינה הוא להיאכל על ידי הכהנים.

ובין חטאות ועולות לבין שלמים יש נפקא מינה: אם להשהותן יום אחד או יומיים קודם שיוציאן לבית השריפה.

ואם נמצא בשר בנבולין, בכל מקום מחוץ לירושלים — אם היה מנותח לאברים הרי הוא בחזקת נבילות. שכך הדרך, שחותכין הנבילות לאברים, ומשליכין ברחובות כדי שיאכלום הכלבים.

ואם היה חתוך לחתיכות — הרי הן מותרות. שאין דרך לחתוך לחתיכות קטנות אלא את הכשירות כדי למוכרן או לתת אותן לקדירה.

^{יט-ב} ובשעת הרגל, שהבשר מרובה, ואין חותכין הבשר לחתיכות קטנות, אלא מבשלין אותו אברים אברים — אף אם מצא חתיכות הבשר כשהן מנותחות לאברים, הרי הן מותרות.

נמרא:

שנינו במשנה: מעוֹת הנמצאות בהר הבית הרי הן בחזקת חולין.

ומקשינן: לא צורכה וכי לא היה צריך התנא לומר ההיפך: דלא יהיה בהר הבית אלא מעוֹת שהן קודש?!

שהרי מעוֹת אלו ודאי מתרומת הלשכה

[ממשנתנו מוכח דין זה].

דאיתא במשנה, אותן קדשים הנמצאים בעזרה — תעובר צורתו ויצא לבית השריפה.

והרי אותן קדשים שנמצאו היו אבודין, והסיחו דעת מהם. ואם הם פסולים מחמת היסח הדעת אפילו אם בודאי לא נטמאו, מדוע הוצרכו "עיבור צורה".

ומוכח, שכל קודש שנפסל על ידי היסח הדעת, הוי רק פסול מספק, שמא נטמא, ולכך אינו נשרף עד שתעובר צורתו.

אמר רבי יוסי: ויאור, שפיר מובן הדין שירף בשר זה הנמצא בעזרה, אף שהפסול של בשר שהסיחו דעת ממנו הוא משום שמא נטמא.

ואף שלכאורה יש להקשות: הרי שנינו במסכת פסחים שהעזרה נחשבת כדין "רשות הרבים לטומאה".

והדין הוא שספק טומאה, אם אירע ברשות הרבים, הרי הוא טהור.

ואם כן, מדוע הבשר שנמצא בעזרה, ויש ספק אם נטמא כשהסיחו דעת ממנו, נשרף, והרי ספק טומאה ברשות הרבים — טהור.

היינו טעמא, **דלאכלו אין את יכול, כי שמא כבר נתקלקל צורתו, שאולי עבר זמן אכילתו והוא נותר.**

ולשרפו אין אתה יכול, שמא עדיין לא נפסל בנותר.

ולפום כן, צריך מימר [ומשום כך צריך לומר]: **תעובר צורתו, ויהיה נותר בודאי, ואז יצא לבית השריפה.**

שנינו במשנה: **נמצאו חלקי הבשר בגבולין כשהם חתוכים לאברים, הרי הם אסורין. נמצאו חתיכות הרי הן מותרות:**

אמר רבי קריספא בשם רבי יוסי ברבי חנינה: **הא דאמרינן אברים הנמצאין הם בחזקת נבילות, אין זה דין מספק. אלא הוי ודאי נבילות, והאוכלין אותן לוקין עליהן משום נבילה.**

[ואם היה ספק היה אסור לאוכלן, אך אין לוקין מספק].

ואמרינן: **מתניתא אמרה כן. מהמשנה מוכח שאברים אסורין מדין נבילה ודאי.**

דקתני במשנה "אברים — נבילות. וחתיכות — מותרות".

והרי "חתיכות — מותרות" דקתני, וכי לא ממש הן מותרות, ומדין ודאי?! והרי אם היה ספק הן היו אסורות.

אם כן, ודכוותיה, הא דקתני "אברים — נבילות" הוי דומיא דחתיכות, דהוי מדין ודאי, ולוקין עליהן משום נבילה.

אמר רבי קריספא בשם רבי יוסי ברבי חנינה: **אם היו אברי הבשר שנמצאו מחורזות במחרוזת — הרי הן מותרות, כי אין דרך לחרוז נבילות.**

אם היו בעיר עשר חנויות. **תשע חנויות מהן מוכרות בשר נבילה, ואחת מהן מוכרת בשר שחוטא:**

אם נתחלפו לו, שלקה בשר מאחת מהן, ועתה אינו יודע מאיזו מהן לקח, הרי הוא חושש ואסור לאכול הבשר.

אמר רבי יוחנן: בשר הנמצא ביד נכרי דינו כאילו נמצא בפלטיא [בשוק], ואם רוב שוחטי הבשר בעיר הם ישראל, אמרינן כל דפריש מרובא פריש, ומותר לאוכלו.

רבי לעזר כי רבי חגיי הוה מסמך לרבי מנא [היה נסמך בהליכתו על רבי מנא]. חמא אחד ארמאי מקטע מן סוסיה ומפקי לברא [ראה נכרי אחד, החותך חתיכת בשר מן הסוס, ומשליך לחוץ].

אמר ליה רבי מנא לרבי לעזר: הדא הוא [האם זו היא הדוגמא לזה] דאמר רבי יוחנן: בשר הנמצא ביד נכרי — כבשר הנמצא בפלטיא. ואם רוב השוחטים ישראל הם מותר לאוכלו?!

והיינו, מדוע לא נחוש שמא אותו נכרי חתך מבהמתו וזרק לחוץ, כמו שהיה במעשה זה.

אמר ליה רבי לעזר לרבי מנא: כן אמר רבי יוסי: בשר הנמצא ביד נכרי מותר, והן [והוא] שראו אותו [את הנכרי] יוצא ממקולין של ישראל [משוק הקצבין של ישראל].

שאז ודאי לא חתך אותו נכרי חתיכת בשר זו מסוסו, אלא קנאה בשוק זה.

וקא משמע לן דלא חיישינן שמכר לו ישראל בשר טריפה.

חד בר נש בציפורין אויל. בעי מיזבון קופד מן טבחה [אדם אחד בציפורי הלך, ורצה לקנות בשר מן הטבח], ולא יחב ליה, ולא רצה למכור לו, לפי שהיו שונאים זה לזה.

אמר ליה הלוקח לחד רומי, ואייתי ליה.

אך אין לוקים על אכילת הבשר, על אף שרוב החנויות מוכרות בשר נבילה, שאין הולכין בהן אחר הרוב, כיון שנולד הספק על חנות עצמה, ששם לקח את הבשר, מה היא.

וכיון שהחנויות הן "קבועות" במקומן, הרי כל ספק שנולד במקום קביעות האיסור, לא אזלינן ביה בתר רובא לחייבו מלקות.

אלא, הרי זה כמחצה איסור על מחצה היתר, וכיון שהוא ספק השקול, אמרינן: ספק איסורא — לחומרא, אך אין לוקים עליו מספק.

ולחתיכה נמצאת בעיר — הולכין אחר הרוב.

שאם לא נולד הספק בחנות, אלא בבשר הנמצא בעיר, והספק הוא מאיזו חנות פירש — הולכין אחר הרוב.

שהיות ופירש הבשר ממקום הקביעות, אין בו דין "קבוע", אלא תלינן שמרוב החנויות המוכרות נבילה הוא פירש, לפי הכלל שכל דפריש — מרובא פריש. ולכן הבשר אסור מדין ודאי, והאוכלו לוקה.

והוא הדין באופן ההפוך: כגון, שהיו בעיר תשע חנויות מוכרות בשר שחטה, ואחת מוכרת בשר נבילה, ונתחלפו לו, ששכח מאיזו חנות לקח, הרי הוא חושש מספק. כיון שנתעורר הספק בקבוע, שדינו כמחצה על מחצה, והבשר אינו מותר באכילה, על אף שיש רוב חנויות כשירות.

ולחתיכת בשר הנמצאת בשוק אחר שפירשה מן החנות, הדין הוא שהולכין אחר הרוב, והיא מותרת.

אמר הלוקח לנכרי אחד שיקנה בשבילו בשר, וזה הלך והביא לו.

אמר ליה הלוקח למוכר לא נסבית על כרחיה?! [וכי לא לקחתי ממך בשר בעל כרחך]. ולהקניטו אמר כן.

אמר ליה המוכר: ולא בשר דנבילה יהבית ליה. שרצה המוכר לצערו, ואמר לו: בשר זה שנתתי לשליחך הנכרי, ואתה אכלת אותו, היה בשר נבילה.

אמר רבי ירמיה בשם רבי הנינה: מעשה זה בא לפני רבי, ואמר: אף אם נאמינו שמכר לו בשר נבילה, מכל מקום ישאר הדין שהרואה נכרי מוציא בשר ממקולין דציפורי הרי הוא כשר.

דלא כולא מיניה למיפר מקולין דציפורי. כלומר, משום מה שאירע פעם אחת שמכר ישראל אחד בשר נבילה לנכרי, לא נאסר את כל השוק.

הואיל ועסקינן בדין בשר הנמצא ביד הנכרי, דנה עתה הגמרא בדין בשר שידוע היה שהיה כשר, ונתעלם מן העין, ואחר כך חזרו וראוהו. מה דינו.

רב נחת לתמוך, ירד לבבל. חמתון מקילין, וראה שבני בבל מקילין בדין בשר שנתעלם מן העין, וחמר עליהם, והחמיר עליהם בכמה מעשים. וכדלהלן:

חד בר נש אזיל [אדם אחד הלך].

כ-א בעי משיוגה אסקופתיה בנו נהרא [ורצה לרחוץ חתיכת בשר בתוך הנהר]. ואינשתה, ואזיל ליה. כשהלך משם שכחה שם.

חזר, ובעי מיסבינא [חזר לשם ורצה לקחתה].

אמר ליה רב: אסור לך לאוכלה.

דנא אמר [שאני אומר], שמא החתיכה החיא, הכשירה, שטף נהרא, ואייתי הנהר חורי דנבילה תחתיה, שפלט הנהר חתיכת בשר אחרת, שהיא נבילה, במקומה.

ומביאה הגמרא מעשה נוסף שרב החמיר בו:

חד בר נש הוה מהלך בשוקא. טעין קופד [ונשא משא של בשר].

אתא עוף ששמו דייתא, וחטפתי מיניה, וטלקתיה [וחטף ממנו הבשר, וחזר והשליכו במקום אחר].

חזר אותו אדם ובעי מיסבינא [ורצה לקחתו מהמקום שנמצא בו].

אמר ליה רב: אסור לך לאכול בשר זה. משום דנא אמר [שאני אומר], שמא אותו העוף בשר דנבילה הוות טעינא, היה טעון בשר נבילה, וטלקתיה [והשליכו]. ונסבא ההוא אחרנא, ואת הבשר שלך הכשר הוא נטל אליו.

נמצא שהחליף בשר הכשר בנבילה, והבשר שהוא השליך ונמצא על ידך, בשר נבילה הוא.

ועוד היה מעשה בנהר גינאי, ששטף זיקין [נודות] של יין.

אתא עובדא קומי רבי יצחק בר"א, ואמר: יחכמון שפויא קיטריהון, כלומר יראו הבעלים את קשרי נודות היין, ואם יכירום שזהו קשר שקשרו הם, הרי אלו מותרין. ואם לאו אסורין, שאני אומר שמא הנודות שפלט הנהר הם נודות אחרים ממה ששטף,